

bericht

Het is zaterdagochtend. Samen met mijn dochter Sam ben ik onderweg naar het zwembad voor de wekelijkse les zwemvaardigheid. Ondanks dat de hele rit maar acht minuten duurt zet ik nog even de radio aan. Het is radio twee - per ongeluk. Uit de boxen ronken de gitaren van Status Quo. Ik zie de oude jukebox in het café van het plaatsje waar ik ben opgegroeid voor me. Als vanzelf zing ik mee. "Roll over lay down. Door weer en wind".

Roll over lay down

Door weer en wind? Ja, door weer en wind. *Roll over lay down* stamt uit de tijd dat ik de Engelse taal nog onvoldoende machtig was, en de ontbrekende flarden tekst in met daarop lijkende Nederlandstalige teksten invulde. Soms dringt een hardnekkig automatisme ergens diep in mijn hersenen me mijn oude gewoonte weer op.

Systeemontwikkeling is een merkwaardig vakgebied. Al decennia lang worden projecten geteisterd door een hardnekkig roll-over-lay-down-automatisme. Het mag toch inmiddels gevoeglijk bekend zijn dat waterval niet werkt. Projecten leveren niet op tijd op, niet binnen budget, maar zelden de gewenste functionaliteit, processen zijn star en er is verlies van kennis tussen de verschillende fasen van een project. En nog steeds is het niet voldoende om organisaties ertoe te bewegen eens anders naar systeemontwikkelprojecten te kijken. Schijnbaar is de waterval lang geleden diep in ons collectieve geheugen gegrift - roll-over-lay-down, maar dan met kwalijke gevolgen.

In januari woonde ik in München een lezing bij van Craig Larman. Deze auteur heeft zich de afgelopen jaren gestort op onderzoek naar systeemontwikkelmethoden. De conclusies van dit onderzoek heeft Larman vastgelegd in zijn boek *Agile*

& *Iterative Development. A Manager's Guide*. Zijn onthutsende conclusie: er is geen enkel bewijs van het werken van waterval-methoden. Het is daarentegen voldoende aantoonbaar dat iteratieve, agile methoden wel een positieve bijdrage leveren aan projecten. In de eerste hoofdstukken legt Craig Larman uit waarin iteratieve, evolutionaire en vervolgens agile systeemontwikkeling verschilt van traditionele, waterval-systeemontwikkeling. In de latere hoofdstukken bespreekt de auteur verschillende agile en iteratieve methoden, waaronder het onvermijdelijke extreme programming, Scrum, Evo en het Unified Process (zonder Rational dus). Alhoewel Larman de methoden aardig, maar helaas ook wat rommelig uiteen zet, zijn deze hoofdstukken verspilde moeite voor diegenen die de boeken over deze methoden al in de kast hebben staan. Een noodzakelijk kwaad.

Het interessante deel van het boek zijn de hoofdstukken 5 en 6. Hierin motiveert Carig Larman dat waterval niet werkt, en agile, iteratieve systeemontwikkeling wel. Sterker nog, hij combineert talrijke grote onderzoeken hierover tot nauwsluitend bewijs. Voorbeelden? In middelgrote projecten veranderen requirements gemiddeld met 25% - nadat ze definitief zijn vastgesteld! Het is dus

een illusie dat op enig moment in een project volledige specificaties zijn op te leveren. Leer er mee te leven. Requirements zijn nu eenmaal nooit stabiel. Een ander onderzoek toont aan dat 88% van alle organisaties een verbetering van productiviteit constateren door agile methoden te gebuiken; 84% constateert een verbetering van de kwaliteit van de software. Eveneens 88% geeft aan dat agile methoden de acceptatie van de business vergroten. Ik beveel deze hoofdstukken dan ook van harte aan. Niet alleen voor managers, maar voor iedereen die systeemontwikkeling een warm hart toedraagt. Maar ach, ik vrees dat zelfs de harde bewijzen van Craig Larman organisaties nog altijd niet zullen bewegen waterval definitief in de ban te doen. Roll-over-lay-down. Nederland is een land van hardnekkige automatismen.

Sander Hoogendoorn
(www.sanderhoogendoorn.com)

BEOORDELING

Inhoud	7.0
Nieuwswaarde	8.0
Leesbaarheid	6.5
Totaal	7.17

